

Dokąd rycerze zdążają?

*Dokąd rycerze zdążają? Do grodu Mściwoja hardego
w kraju, gdzie wilków watahy w chaszczach półdzikich czyhają,
z cichym chichotem chochliki chyżo spod konia czmychają,
pohukiwania puchaczy cherlaka przerażą każdego.
Chwieją się, chylą chorągwie i herby, w słońcu błyskają
Hartowne ostrza halabard z żelaza ukute twardego.
Oko Wisława żarliwie w kres horyzontu wpatrzone,
gdzie jego hufce co rychlej we wraży się kraj zanurzają.
W żmudnej podróży żołnierze rześko w tę stronę zacierają,
kądy rzędnieją jeżyny, osady śnią półuśpione.
Na wprost rzeczułki, w głąb stepu, w tę krainę udają,
by mścić bez wahań i drżenia krzywdy na wpół zapomniane.
Wnet wieże zamku swym spiżem w słońcu poranka zabłyśły
wśród niezmierzonej szarzysty nieba brudnobiałego,
żgnął Wisław swego rumaka białego cętkowanego,
pod kopytami wierzchowca kłody spróchniałe prysły.
Dał wódz do boju hasło, by strzec honoru swego,
z ust jego złożeń niczym ze źródła trysły.*

Wtem spostrzegł Wisław na wieży welon różowo – biały,

spod niego zwawo patrzy twarzyczka półcherubina,

oczy żądliwe wrażeń, usteczka niby malina

serce mężczyzny urzekły i zmysły jego zawrzały.

Tak zakończyła wojnę hoża dziewczyna,

gdyż Słowianina przeszły Kupida ostre strzały.